

Vítám vás u tohoto čtení. Vy, kdo jste měli v ruce minulou zprávu, víte o co jde a co můžete na následujících stranách očekávat. Pro vás ostatní uvádím, že jde o pravdivý popis událostí, které se přihodily na začátku prázdnin roku 1987. Tehdy se vydali dva dobrodruzi na výpravu nazvanou HELL'S TOUR 87. Byla to osmidená výprava na kolech po vlastech českých. Přestože jsou události místy líčeny s mírnou nadsázkou, jde o pouhý popis pravdy.

V textu se několikrát objevuje odvolání na zprávu z roku 86. Tato zpráva na ni nenavazuje a je samostatným celkem..

A ještě o něco vás prosím. Než tento exemplář roztrháte a zahodíte, dočtěte jej až do konce

O tom, že letos opět pojedeme na HELL'S TOUR /pekelná jízda, poznámka překladatele/ jsme byli přesvědčeni již od dojezdu závěrečné etapy tohoto podniku. Teoretické přípravy začaly na konci května. Sešli jsme se u Honzy doma, rozložili mapy a začali hledat. Nejdříve jsme si vytipovali oblasti, kudy chceme cestovat. Při bližším zkoumání mapy jsme však zjistili, že některými místy buď vůbec nevedou silnice, nebo že jsou tam krkolomné kopce. Takže jsme hledali znovu a znovu. Trpělivost však přinesla ovoce. Po několika hodinách jsme přesně věděli, kudy můžeme a kudy ne. Při výběru trasy jsme museli brát ohled na větší počet slabších lidí, kteří měli jet s mámi. Pak jsme ještě měřili délku jednotlivých úseků, sčítali, odčítali a násobili, až jsme dostali celkovou délku trasy. 321 km. Pak s Honza, už sám, propočítal časovou délku celé trasy a stanovil kilometrové délky etap. Dále vypracoval vertikální řez trasou, zjistil výšky kopců, příkrost svahů a propočtem určil místa pro přenocování. Naštěstí nemusel vybírat žádná speciální, protože jsme mohli spát prakticky kdekoli, jak už to xix tak u nocování pod širákem bývá. Když jsme později ještě jednou trasu prozkoumali, shledali jsme ji naprosto dokonalou. Nezbyvalo než se věnovat technické stránce věci. Reprezentovalo to zajistit dokonalý technický stav obou kol, a sehnat chybějící náležitosti ve výbavě. To jsem měl na starost já. Prohlédl jsem tedy obě kola, seřídil je, opravil, co se dalo a uvedl do chodu bateriové osvětlení. To se mi zdálo dost důležité, protože jsme měli naplánovanou také noční etapu. Když se mi zdálo, že jsou obě kola dokonale seřizena, pozval jsem Honzu, aby si své vyzkoušel. Provedli jsme zkušební jízdu Praha - Úhonice a zpět. Všechno bylo v nejlepším pořádku. Až do chvíle, kdy Honza na Barrandově píchnul. On vlastně nepíchnul. Stalo se totiž to že plášť kola

byl již přestárlý a povolil. Duše vyběhla ven a roztrhla se o rám. To mělo zásadní vliv na další události. Na velikost ráfků 27 x 1 ¹/₄ nebyly k dostání ani pláště, ani duše. Situace začínala být zoufalá, protože se kvapem blížil termín startu. Zkoušel jsem všechny možné způsoby jak nahradit chybějící pláště, ale marně. Navíc jsem objevil bublinu v ráfku. To znamenalo začít shánět nové zadní kolo. V obchodech není. Volím tedy partyzánský způsob. Kupuji menší kolo vypletené s torpédovým mechanismem. Budu je tedy muset přeplétat na favoritové středy. Za týden máme vyrazit. Kola jsem přemontoval, ale na zkoušky není čas. Pojedeme na ostro. Takže kola jsou pojízdná. Teď ještě zavazadlový prostor. Zajišťují jej 2 kapsy zavěšené na nosiči a upevněné na zadní vidlici řemínkami. Jenomže od loňska jsme všechny 4 kapsy kapsy potrhali. Do odjezdu chybí 3 dny. Každý si tedy musí zašít své dvě jak umí. 2 dny do startu. Upřesňujeme ještě seznam výzbroje a výstroje. Také jedeme s definitivní pětáctností opět sami. Slíbený dav se nekoná. Takže seznam osob účastnících se na Hell's tour 87 je následující: Miloslav Mayer

Jan Čeřovský.

Tímto nás vám představuji.

Je 30. 6. 1987, dopoledne. Jdeme se na nádraží informovat o odjezdu vlaku a o možnosti poslat kola. Od stvoření jen málo podobnému člověku, sídlícího za přepážkou, jsme se dozvěděli, že by po cestě neměly být výluky ani jiné podlosti. Pak jsme si v jízdním řádu vybrali rychlík odjíždějící v 17, 50, Po loňské zkušenosti s courákem jsme usoudili, že tento způsob dopravy bude přeci jen lepší. Další naše cesta vedla do města, kde jsme dokoupili několik drobností. Rozešli jsme se s tím, že zítra 1.7. vyrazíme. Ještě ten den, pozdě odpoledne, proběhla mezi námi telefonní relace, během které jsme se rozhodli start z technických důvodů o den odložit. Později se ukázalo, že to bylo rozhodnutí velmi moudré, neboť večer se nad Prahou stáhla mračna a spustila se průtrž mračen, doprovázena výboji statické elektřiny a burácením motorů nákladních aut, mezi nimiž bylo sem tam slyšet slabě hrom. Při pohledu na ten nečas jsem začal uvažovat o druhém odkladu startu. Bylo to však již na pováženou, protože trasa byla připravena na 10 dnů a druhý odklad startu by znamenal radikální zásah do časového plánu.

1. etapa

2.7.87

Ráno však bylo jako již tolikrát, moudřejší večera a všechny obavy se ukázaly být zbytečné. Venku totiž svítilo slunce a vše nasvědčovalo tomu, že bude hezký den. V již předem určenou dopolední hodinu přišel Honza. Společnými silami jsme vyprostili naše dvoukolové černé oře ze zajetí sklepního bordehu a po jejich zběžné kontrole jsme na nich vyrazili k nádraží. Po několika dopravních přestupcích, za které by se nemusel stydět ani nejzvrácenější silniční pirát, jsme celkem hladce dojeli po magistrále na taxi sjezd u Hlavního nádraží.

Tam jsme p^o chvíli čekání ve frontě vyměnili peníze za jízdenky a s nimi se odebrali k nákladní pokladně. Potřebovali jsme je zde k tomu, abychom se jimi prokázali, že jsme skutečně cestující, kteří jedou do Budějovic, a tudíž, že máme právo poslat naše popojíždědla do kterékoli stanice na této trati.

- místo pro -
jízdenku

Pak jsme už zcela bez problémů kola odeslali a rozešli se po té co jsme si dohodli sraz k odjezdu vlaku v 17²⁰ u jízdenkových automatů naproti mezinárodním pokladnám.

Zbytek dne jsme prožívali každý zvlášť ve znamení příprav drobnějšího charakteru.

V 16⁵⁰ nastupuji do metra a nechávám se vézt na Hlavní nádraží. Tam jsem dorazil v 17⁰⁷. Sedl jsem si u pilíře proti plánu Prahy tak, abych viděl na místo srazu. Čas utíká, Honza nikde. 17³⁰. Honza s bagáží přichází zpoza automatu. Po kratším rozhovoru jsme přišli na to, že jsme byli oba na místě srazu dlouho před určeným termínem. Oba jsme však měli stejný nápad - pozorovat místo srazu, jemomže každý z protilehlé strany. Tudíž jsme se přes ten automat nemohli

vidět. Nicméně navzdory tomuto naschválu, na nás spáchném, jsme se přecijen sešli a odebrali se zajistit si místo k sezení ve vlaku. Cestou jsme si na nástupišti koupili občerstvení a pak usedli do kupé ke dvěma starším pánům.

V 17⁵⁰ se vlak začal velmi nesměle rozjíždět. Během cesty jsme plácali páté přes deváté a sem tam si připomněli, jaké to bylo, když jsme loni projížděli některá místa. Potom jsme si dali svačinku, tentokrát ne salám, jako loni, ale salám jako letos, rozšířen o 3 rajčata a 1,5 vejce na HRC 60 /na tvrdo /. Zanedlouho jsme byli v Budějovicích. Lkid, v jakém cesta proběhla byl až nápadný a zdálo se nám, že jako vyvážení musí přijít průser gigantických rozměrů. Po vystoupení z vlaku jsme se pokusili o nemožné - vyzvednout kola z výdejny dopravených zavazadel / přebráno z originálu na nádraží Č. Bud. /. Podařilo se hned na 1. pokus. Tehdy jsme si vspoměli na jednu poučku a rovnici obsaženou v teorii " Vědeckého fekalizmu ". Zní: Počet kladných skutků roste lineárně zatím co počet vyvažujících průserů roste exponenciálně. Matematicky tuto rovnici rozepisovat nebudeme, protože by vám to stejně nic neřeklo. A poučka říká že: Průser jenezadržitelný a nezničitelný a prostupuje všemi hmotami. To znamená, že nám nezbylo, než čekat, co si na nás osud vymyslí. Nakládáme v hale celý svůj svůj náklad. Celou akci sledovali z jedné strany příslušníky jednotek PS a ze strany druhé ostří hoši od nádražní policie. Následkem toho jsme si přinadali jako čerstvě uprchlí trestanci, kteří si pro útek zvolili netradiční způsob cestování. Po dotažení všech řemínek a hejblat jsme vyjeli. Bylo 21⁵⁰. Mírně se začalo stmívat. V ulicích

této provinční oblasti se začaly rozsvěcet lampy. Od loňska jsme věděli, že kolem nádraží panuje jaksi zmatek v dopravním značení. Jeli jsme tedy po paměti a téměř po slepu. Začalo totiž období, kdy není nic vidět, ať se svítí jak chce. My jsme však hrdinně pokračovali naším směrem. Vyjeli jsme na kopec nad Budějovicema, kde jsme loni spali, a pokračovali na Trhové Sviny. Cestou jsme míjeli nám už známá místa a co chvíli hledali něco na silnici. Čekali jsme totiž, že něco jako loni / mám na mysli řetěz a klínový řemen /. Vlivem tmy jsme však nenašli vůbec nic. Do Trhových Svin jsme dojeli ve 23¹⁸. Zastavili jsme na náměstí a prohlédli si je, jak vypadá v noci. Drogerie tentokrát opravdu vidět nebyla, protože v místech, kde stála, se rozprostírala, normálními prostředky, neproniknutelná tma. Jedeme dál. Vyjíždíme z náměstí směrem na Nové Hrady. Cestou je několik dokopců / výraz pro svah, který musíme absolvovat směrem vzhůru. pozn. překladatele /. Věděli jsme o nich od poslední. Tehdy jsme je buď šli pěšky, nebo jsme je zdolávali s vypětím všech sil v sedle. Teď jsme je však vyjížděli s ohromnou bravúrou bez nejmenších známek únavy. Dospěli jsme proto k poučení: Kopce jsou po celodenním stání unaveny a proto si lehají, čímž vzniká rovina.

Cesta probíhala klidně až na několik setkání s automobilisty "tupy" / výraz pro řidiče, kteří míjejí protijezdce s naplno rozsvícenými světly. pozn. překladatele /. Vedlo to k tomu, že jsme v důsledku oslnění neviděli vůbec nic a museli jsme proto několikrát zastavit. V tomto duchu jsme dojeli až do Žáru, kde jsme odbočili vlevo a po chvíli jsme dojeli do Bukové. Tam jsme odbočili na cestu 6. třídy vedoucí na Janovku. Jízda po ní byla opravdová lahůdka, protože

od deště, který zde, jak jsme se později dozvěděli, řádil několik dní, se zde naplnily všechny terénní nerovnosti vodou a kde nebyla voda, bylo bahno. Nicméně podařilo se nám dojet až k táboru VM. Čas: 01²³. Tam jsme zastihli naším příjezdem zcela zmatenou hlídku / Páju / a poněkud dříve se vspamatovavší se Bižu. Ta, když zjistila, že nejsme příslušníci komanda západních mocností, došla vzbudit uvítací výbor /Uko A Renata /. Po dojemném přivítání nás uložily do jídelny mezi zmeř bahna, prken a pomalu plesnivějících slamníků. Pak ještě daly instrukce hlídce, aby se její střídající se členové navzájem informovali o naší přítomnosti a nevyhlašovali v souvislosti s námi poplach. Přeztože jsme se opravdu snažili spát, nešlo to. Jednak pro zvýšenou aktivitu bodajícího hmyzu a jednak proto, že střídající se hlídky připomínaly dle zvuků spíše průjezd tankové kolony. V tomto idilickém klidu jsme se dočkali páté hodiny ranní. Začali řvát první ptáci. Mezi nimi kukačka. Neustále přelétávala ve vzdálenosti cca ~~100~~ 100 metrů od tábora a svým hlasem tropila strašný hluk. Jelikož jsem tou dobou začal konečně usínat, měl jsem v tu ránu sto a jednu chuť za ní vyrazit a velmi sprostě jí vytknout její hlasité počínání. Ale pak jsem si řekl, že moudřejší ustoupí a začal se zabývat myšlenkou co včíl. Kouknul jsem na Honzu. Taky se už nepokoušel spát. Vstali jsme tedy a šli se projít. Vrátili jsme se právě když... ráno raníčko / v 6¹⁵ / služba vstala, k výrobě snídaně se nachystala..... / viz str. 9 / a ještě dlouho si nás vyjeveně prohlížela. Pak jsme v klidu a tichosti vyčkávali do budíčku, Během té doby připravovala snídani. Původně jsme si mysleli, že se teprve ohřívá voda na mytí hrnců.

které stály na roštu. Později se však ukázalo, že právě v nich se připravuje nápoj k snídani.

Ráno raničko služba
vstala

Pak byl vyhlášen budíček. Honza si představoval, že bude toto provedené ostrým hvizdem na píšťalku, že všichni vyskáčou ze stanů, postavěj se do latě a začne svižná rozcvička. Místo toho se ozval něžný zvuk flétny, obyvatelé stanů se začali pozvolna trousit na latrinu a odtud pak na palouk kde se jali předvádět neidentifikovatelné pohyby / viz str. 10 /. Když tato exhibice skončila, byli jsme jejími aktéry pozváni na snídani. Na jídelníčku byl chléb s rybičkovou pomazánkou, nebo chléb se salámem. Jako zapíjecí tekutina se podávalo kakao připravené z kyselého mléka - FUJ ! Tehdy nastal zvláštní úkaz: zatím co všichni vedoucí a instruktoři taktně odkládali hrnky za tichého nadávání službě, děti si pochvalovaly jak se to kakao dnes podařilo. Popřežití této

akce jsme si prohlédli tábor / viz str 11 /.

... neidentifikovatelné
pohyby- celkový pohled

... neidentifikované
pohyby- detail 1

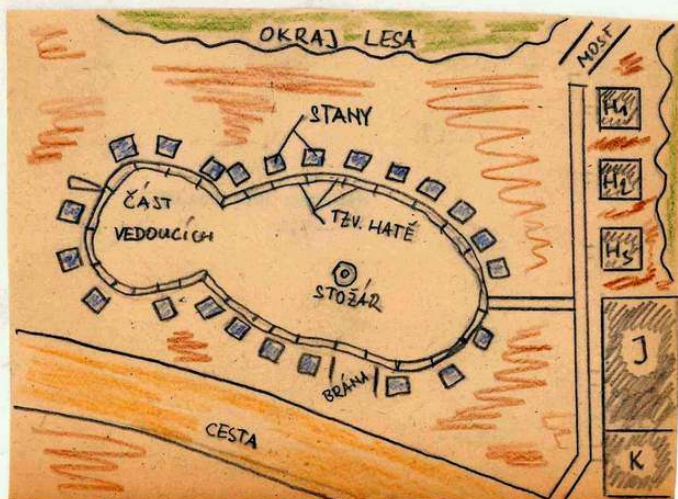

... neidentifikovatelné
pohyby- detail 2

Když jsme všechno patřičně zkritizovali, začali jsme s balením

zbytku věcí, které jsme nestihli zabalit před budíčkem.

Plánek tábora:

Těsně po dokončení této činnosti jsme dostali svačtinu - houska s máslem, rajče a šáva. Ještě chvílku jsme poseděli, pokecali a už jsme se rozloučili a vyrazili: Tím začala druhá etapa.

... triumfální odjezd
z LPT VM Janovka

2. ETAPA

3. 7. 87

Poté jsme pokračovali po místních komunikacích až do vesnice Údolí, kde jsme se /jako loni/ občerstvili. Bylo to neuvěřitelné, ale místní prodavačka ve spatlaném zboží nás poznala! I když vlastně naše, místní obyvatele deprimující vzezření, asi z paměti jen tak nevyvizí.

Po krátké debatě jsme pokračovali v jízdě. Směr Nové Hrady, Třeboň. U benzinové stanice pod N.H. jsme opět - tedy jako loni - zastavili. Ne však kvůli přehazovačce, jako minule, ale pro změnu kvůli plandajícím řemínkům, které tropily nemalý hluk /chvílemi se totiž pletly do drátů/. Potom jsme bez dalších nástrah a problémů jeli po nám známých silnicích, až jsme konečně minuli ceduli s názvem TŘEBOŇ. Tam jsme po loňských dobrých zkušenostech poobědvali /dali se tak nazvat jídlo ve tři hodiny odpoledne/. Na jídelníčku byl Vlašák, pivo a pro letošek první "calory bomb" /výraz pro kalorickou bombu - pozn překladatele/ v podobě nevinně vyhlížejícího dortíku. Pak jsme chvíli odpočívali a ujasňovali si na mapě kudy dál. Oproti loňsku jsme měli pokračovat prakticky na

na opačnou stranu, abychom se dostali na letošní trasu. Když se nám zdálo, že z mapy už nic nevykoukáme, nasedli jsme a pokusili se o "raketový start" /výraz pro pozvolné rozjíždění vstříc dalšímu osudu pozn. překl. /.V tu chvíli se však na náměstí ze směru, kterým jsme je měli opustit, vploužily dvě vedrem zdecimované cyklonautky. Při pohledu na množství zavazadel a systém jejich uchycení jsem si okamžitě vzpoměl na scénu z filmu "Bažanti jdou do boje", kde hlavní hrdinové nesli svou polní, tyčící se za jejich zády do výše cca 3 m. Dá se to však pochopit. Inu ženský! Zastavili jsme u nich a slovo dalo slovo, a oba teamy se rozhodly pro úpravu své trati.

místo pro mapku

Tedy sbohem ty dokonale promyšlená a propočítaná a jistě krásná trasa! Za společný cíl jsme si zvolili Strážⁿ/Nežárkou. Krátce na to jsme opustili Třeboň a jeli po silnici 1. třídy směrem na Stráž. Po chvíli jsme však usoudili, že pokračovat po této, ač krásné komunikaci z důvodu nechutenství k hlavním silnicím, ne-

bude možné. Uhnuli jsme proto na vedlejší silnici. Kam vede, to jsme netušili. Nicméně vydali jsme se po ní s tím, že dojedeme někde a odtud se do Stráže jistě dostaneme. V klidu okresní silnice jsme se navzájem představili. Obě naše spolujezdkyně byly zaměstnáním studentky VŠ stavební z Prahy. Jména - Radka a Renata. Pak jsme během cesty slovně rozebírali všechno možné. V tomto duchu jsme se doplácali až do Stráže a zakotvili na tamním náměstí. Ve zdejším PNS pak Honza s Renatou zakoupili 4 výtisky Rudého práva, Dikobraz a několik pohlednic. Všichni místní i projíždějící si nás prohlíželi jako zvišněspadlí. Patrně pro větší počet stejných čísel stranického tisku. Musím podotknout, že jsme vůbec neměli v úmyslu jej číst, ale hořlali jsme se jím v noci podložit a vylepšit si k tím tepelnou bilanci. To však okoločumivší inteligenti nemohli tušit. Uvelebili jsme se na zastávce ČSAD. Honza začal spisovat romány na spoustu pohlednic a my ostatní jsme se usnesli, že je na přenocování brzy a že pojedeme dál. Radka s Renatou trvaly na noclehu na veřejném tábořišti. Neodporovali jsme jim. Pak se Honza opět ponořil do tvorby literárních děl a my ostatní jsme na mapě vybírali tábořiště v okolí a cestu k nim. Nejbližší jsme našli v Chlumu u Třeboně. Když jsme usoudili, že jsme dost oápočatí a že musíme zarazit Honzův literární průjem, řekli jsme si, že vyrazíme. Do čela se zařadil Honza, který u vybírání cesty nebyl. Nějak nám to nedošlo, nebo co a jeli jsme zcela slepě a důvěřivě za ním. Až po dlouhé chvíli se nám začalo zdít, že jsme sjeli z cesty nalezené na mapě a na otázku "Kam to jedeš, ďáble?" se nám dostalo odpovědi: "Vím já?" a tedy nám nezbylo než spoléhat na instinkt, orientační smysl samozvaného prvojezdce. Po nějakém kilometru jsme potřebovali z jakéhosi důvodu celkem prudce zastavit. Tehdy se Radka rozhodla, že mě zabije. Přestože jsem zastavil až na samém kraji asfaltového koberce, podařilo se jí do mě úspěšně najet. Z boku! Nutno podotknout, že původně jela za mnou. Měl jsem však štěstí, že se pořádně

netrefila, takže jsem vyvázl jen se škrábancem na noze. Inu ženská! Nic nedotáhne do konce. Pak jsme se už bez dalších zádrhel přes Chlum k rybníku u Staňkova. Tam jsme se rozhodli pro nocleh na tamějším tábořišti. Odstrojili jsme kola, pomohli postavit stan a společně se šli vykoupat. Byla nádherně teplá voda. Bohužel jen asi 20 cm pod hladinou. Hluběji byl **HOLOMRAZ**. Po očištění jsme si vymysleli, že budeme, tak jak to někteří lidé dělají, večerjet. Po nedlouhých úvahách, ale o to delším převádčování, jsme se rozhodli své žaludky svěřit do péče místnímu restauračnímu zařízení. Byl nám předložen, jako místní specialita, guláš s knedlíkem a pivo. Dámy si stěžovaly, že guláš je příliš ostrý, ale kazit jej pivem Raška odmítla. Když se nám zdálo, že jsme vyseděli již dost hluboký důlek, řekli jsme si, že se půjdeme před spaním trochu projít. Začali jsme prohlídkou místního kostela. Zvenku. Pak jsme o všem možném hovořice došli kus za tábořiště a dohodli se, že budeme pokračovat vsedě u čouďáčku /výraz pro ohníček, který nemá žádný tábornický řád. pozn. překladatele/. Vrátili jsme se a z nedaleké skládky melioračních rour jsme si jich několik půjčili na sezení. Pak jsme slavnostně podpálili první společný oheň. Ukázalo se však, že z nás žádní žháři nebudou. Oheň totiž víc nehořel než hořel. A tak jsme ve světle doutnajících klacků hráli mimo jiné i společenskou hru. Honzovi se totiž nepodařilo z náznaků zjistit, co jsou slečny zač. Velmi intenzivně to však chtěl vědět a tak jsme začali hrát hru na žouželení. Po několika vtípně míněných otázkách se mu podařilo zjistit, co obě dívky dělají za školu i jiné věci. A protože se nám hra zalíbila, nechali jsme ho zjistit ještě jednu námi zvolenou činnost. Oheň stále intenzivněji zhasínal a my jsme dospěli k závěru, že je třeba jít spát. Noc probíhala celkem klidně, až na přítomnost komárů.

3. ETAPA

4.7. 87

Ráno bylo, jako již tolikrát, kruté. V 5³⁰ nás vzbudili potyknující táborníci a pobíhající děcka. Ze spaní už nebylo nic a tak se každý snažil zabavit, jak uměl. My venku jsme pročetli noviny, kterými jsme byli podloženi a ony uvnitř stanu něco s obrovskou vervou pomlouvaly. Když hladina hluku ještě stoupla a nebylo to už k vydržení, vstali jsme. Po té co jsme zahnali na ústup ranní hygienu, bylo zahájeno balení. Nebyli jsme ještě ani v půlce činnosti, když na nás vyrukoval starší chlap, že prý jsme borde-
láři kteří po sobě nic neuklidí, a kdo to má celý měsíc v takovém sajrajtě vydržet! Snažili jsme se mu vysvětlit, že ještě nikam nejedeme, ale nechtěl to pochopit a ještě dlouho se nad 3/4 roz-
lohy tábořiště vznášelo mračno nadávek, které vykřikl na naší adresu. Pak jsme, navzájem se uklidňující, dobalili, uklidili po sobě a chtěli jet. Jenomže při kontrole dopravních prostředků vyšlo najevo, že jsem při včerejší etapě ztratil 3 dráty z výpletu zadního kola. Jeden se mi podařilo s vypětím všech /hlavně psychyc-
kých/ sil vyměnit hned, ostatní byly na programu po dojetí etapy. Pak jsme poněkud pspale a rozladění předešlými událostmi nasedli a rozjeli se.

...poněkud ospale
jsme se rozjeli...

Naše trasa vedla zpět do Stráže ⁿ/Než, odkud jsme měli v úmyslu dojet malou kolikou na Červenou Lhotu. Ještě bych rád popsal, jak to bylo se stanovováním a dodržováním tras. To jsme si sedli nad mapu, obyčejně dva nebo tři a vybrali optimální trasu. Pak jsme nasedli a vyjeli, přičemž se nám postavil do čela člověk, který u stanovování trasy nebyl a vedl skupinu dle instinktu. Vyjeli jsme tedy směrem na Stráž. Cestou jsme projížděli lesem, který byl úplně modrý od borůvek. Jelikož jsme les téměř minuli, museli jsme se kousek vrátit. To se stalo Renatě málem osudným. Otáčela se a nějak se nevešla na silnici. Při dokončování manévru se ocitla mimo asfalt. Začala brzdit a převážila se. Následoval nekorigovaný pád do příkopu s vodou. /Výraz pro pád, který se nedá nijak ovlivnit - pozn. překl./ Během cesty vzduchem se ještě stačila nabodnout na nějaké ostružině či co a jinak hladce přistála na dně příkopu. Měla štěstí, že byl úzký a hluboký. Kolo, které s celou zátěží letělo na ni se zarazilo nad jejím levým bokem. Vzhledem k tomu, že v příkopu bylo asi 50 cm vody, nikoho nenapadlo vtipkovat a okamžitě začaly vyprošťovací práce. Dostali jsme ji ven dříve, než se jí stačily namočit všechny věci. Po zběžné prohlídce a prohmátání jsme zjistili, že je Renata i kolo v pořádku a začali jsme se zabývat sběrem lesních plodů.

na borůvkách
tedy ostatní na
borůvkách

Když u některých z nás začala sytost přerůstat v přežranost, řekli jsme si, že pojedeme dál. Dostali jsme se až do Stráže s úmyslem obcerstvit se. Byla však sobota a navíc se zde na večer chystala pouť. Hospoda uzavřena. Nezbyvalo než vyprahlý, na vestu pokleslý jazyk zastrkat zpět do pusy a pokračovat do Jindřichova Hradce. Celou cestu, jako všechny dny předtím, pálilo slunce. Horko na padnutí. Přesto jsme však do Hradce dojeli. Těsně za cedulí s názvem obce jsem si všiml hospody. Spíše se podobala nádraží. Ne provozem, ale vzhledem. Vypili jsme cosi černého, limonádního charakteru a vydali se do centra. Přišli jsme totiž na to, že závěrečnou prohlídku Červené Lhoty, která začíná kolem 16. hodiny, už nestihneme. Po vzájemné dohodě jsme tedy zastavili před muzeem a šli si prohlídnout místní specialitu - mechanický betlém. Něco o něm: celá konstrukce byla rozložena kolem obvodové zdi místnosti. Délka celé záležitosti byla cca 6 m, hloubka 1,5 m. Všechny mechanismy byly zhotoveny ze starých válců z tkalcovských stavů, válečků na nudle a kožených řemínků. Všechno mělo jediný náhon. Původně klikou, nyní malým elektrickým motorem. Celkem bylo v pohybu hodně přes 100 figur. Nutno podotknout, že prováděly pohyby leckdy dost složité. Autor si všechno včetně hmoty vyrobil sám. S celým dílem si hrál 60 let. Dále zde byla vystavena městská pokladna, pozoruhodná tím, že její zavírací mechanismus tvoří 32 mechanicky spřažených závor, otevírající se jedním, tvarově složitým klíčem. To by myslím o muzeu stačilo. Plni dojmů jsme popojeli na náměstí a dali si zmrzlinu. Při jejím konzumování jsme se jali měnit trasu. Jelikož v nejbližším okolí nebylo po žádném místě vhodném pro bivak ani vidu ani slechu. Nejbližší tábořiště jsme po delším zkoumání mapy našli až v Žirovnici. Cesta však zdaleka nebyla jednoduchá. Minulý rok jsme se zařekli, že po zkušenostech s polními a lesními cestami, pojedeme letos výhradně po silnici. Ale osud chtěl něco úplně jiného. Z Jindřichova Hradce jsme si na mapě vyhlédli pěknou silnici vedoucí Jindřišským údolím

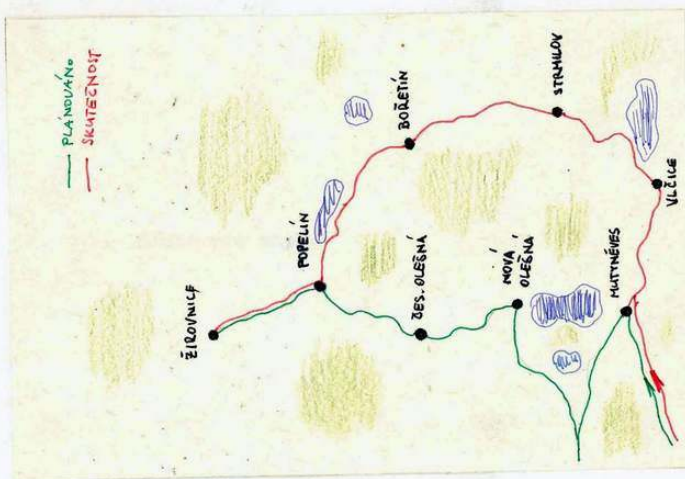
kolem Hamerského potoka. V ředlu byla cesta krásně asfaltová, jdoucí po rovině. Asi po 1 km se změnila na udržovanou lesní cestu, stále po rovině. Pak se však začala ztrácet v porostu kopřiv a ostružiní. Nejdříve jsme z toho měli s Honzou srandu a odvolávali jsme se na loňskou zprávu, jaké to bylo minule. Postupem času náš úsměv hasl jako uhlík v pochcaném ohništi. Ta sranda přestala být zábavná, když přes cestu leželi první lesní velikáni. Nenechali jsme se však odradit. Kola i s bagáží jsme za jejich strašného nařtkání přes padlé kmeny přetahovali..

pokračujeme
cestou, necestou

Pak byla cesta zase poměrně dobrá, ale za nějaký čas se téměř stala součástí potoka. Voda zde sice stála, ale se zdejší půdou tvořila velmi dvachtavé bahno. Zpočátku byl tento stav pouze lokální, ale později se tento druh terénu roztáhl na délku cca 100 m. Byli jsme nuceni opustit zásady lidí z metropole a v luxusních botách vstoupit do tohoto ošklivého hnusu. To však zdaleka nebylo všechno. Ještě o nějaký ten metr dál nás čekalo další překvapení. Ležely zde stromy přes cestu tak hustě, že se nedalo projít ani pěšky, natož s naloženým kolem. Jako náhradní trasa zde byla vydupaná skalní stezka, která vedla po kamení do prudkého ~~kamne~~ stoupání. Výškový rozdíl 5 m se nám s vypětím všech sil přeci jen podařilo zdolat. Během toho všeho hučel pod námi rozvodňný potok a čekal kdo, nebo

do něj zahučí. Pak následovalo bahno smíchané s klacky, kádami a jiným odpadem. To už ve srovnání s předešlým byla legrace. Podle mapy jsme toto krásné území měli brzy opustit a proto jsme se rozhodli pro částečnou speciální očištění. Spočívá v tom, že jsme v potoce umyli boty, fusekle a nohy. Pak jsme ještě zdolali několik padlých kmenů a cesta se začala rozšiřovat. Za nějaký čas jsme se vyloupili ve vesnici s hospodou, v níž hrála televize. Běžel zrovna Triangl. Místní pivní inteligence, která evolucí dospěla k přeměně mozku v půllitr, se nevhodně vyjádřila o tvorbě Mišíkova ETC, což se dotklo nejen dua naší Hell's Tour, ale i našich společníků. Po občerstvení jsme opět pokračovali v cestě. Vymysleli jsme si, že pojedeme na Mutyněves, Novou Olešnou, Českou Olešnou, Popelín a že etapu ukončíme v Žirovnici. Vedením osudu jsme však svištěli přes Vlčice, Strmilov, Bořetín, Popelín, ale nakonec jsme dojeli přeci jen do Žirovnice

Kdyby si někdo myslel, že jsme bloudili, tak jo! V Žirovnici bylo na mapě vyznačeno tábořiště, ale po usilovném hledání jsme zjistili, že je zde pouze chatový běs a autocamp. Po dlouhém váhání jsme tedy zvolili autocamp. Ono nám totiž nic jiného nezbývalo. Šli jsme se tedy zeptat na vrátnici na možnost ubytování v tomto zařízení a nějaká starší hodná paní nás poslala, abychom se na noc uchýlili do chatky, která zde sloužila jako společenská místnost. Byli jsme rádi, že budeme mít střechu nad hlavou, protože místní znalci předpovídali noční bouřku. Za chvíli jsme stanuli v nám přidělené chatce. Odstrojili jsme kola a připravili ležení. Pak děvčata povečeřela a šla se vykoupat, zatímco jsme s Honzou jeli do restaurace v chatovém běsu. Tam jsme měli v úmyslu zahnat celodenní žízeň a chuť k jídlu. Pak jsme se s Honzou dohodli, že koupíme 1 l vína a že večer uspořádáme přátelské radostné posezení. Netušili jsme však, že v nás děvčata po dvou dnech společných radostí i strádání vidí chlípné pubertáky, kterým není nic svatého. Z tohoto důvodu zůstala láhev plná. Před spaním jsme pak ještě hráli karty a pro velkou únavu jsme brzy usnuli.

Ráno. Rozletěly se dveře a v nich stála podivná pod plachetkou osoba a tvrdila, že tam jde uklízet. Po našem vysvětlení, jak jsme se tam ocitli zase tím samým způsobem odešla. Mysleli jsme si, že tím věc skončila a opět jsme ulehli. Omyl. Po nějakém čase tam stejným způsobem vtrhnul správce. Opět chtěl vědět, co tam děláme a kdo nás tam pustil. Všechno jsme mu znovu trpělivě vysvětlili i s popisem paní, co nás tam večer pustila. Správce potom řekl, že mu přivezou televizi, tak ať to tam vyklidíme. Mimochodem na stojanu pod televizor byla cedulka s tímto textem: "Televizi zapínejte a vypínejte za- a vytažením na zásuvce". Co to mělo znamenat jsme se nikdy nedozvěděli.

Vstali jsme tedy. Po noci strávené na betonové podlaze s vrstvou linolea, igelitu a novin to šlo velmi špatně. Byli jsme celí

otlačení a rozlámaní. Po narovnání končetin a přezkoušení funkcí svalů jsme začali balit tím začala 4. etapa.

4. ETAPA

5. 7. 87

Po vyrovnaní účtu za noc jsme opět vyjeli. Cesta nás vedla rovnou na západ do Červené Lhoty. Jeli jsme přes Štítné, Novou Včelnici, kolem Hadrabovy rosičky do Dívčích Kop. Odtud jsme pokračovali do Horní Račovně, odkud jsme vydupali krutý dokopec, který se později změnil na skopec /výraz pro svah, po kterém se jede dolů, pozn. překl. končíš v obci Světce. Tam jsme najeli na Deštenskou výpadovku. Po ní jsme se doplácali málem schvácení horkem až do Deštné před zdejší novou restaurací, která, jak jsme se dočetli byla otevřena v roce 40. výročí osvobození Rudou armádou. Dívčí část výpravy si dala červenou, dle našeho soudu hnusnou dia limonádu, my jsme do sebe obrátili Tonic. Po tomto občerstvení jsme vyrazili na poslední společný kus cesty do Červené Lhoty. Zde jsme si trochu odpočinuli, zhotovili památeční foto

zleva: Honza, Renata,
Radka a já

fotka do památníku,
v pozadí Č. Lhota

Rozloučili se

a každý se vydal svou cestou. Vydali jsme se s honzou zpět na naši původní trasu. Spojnice mezi Červenou Lhotou a nejbližším místem trasy vedla přes Vícemil, Nový Dvůr, odtud po místní hlavní komunikaci sestávající z písku, bahna, kamení a sutě do Březiny. Zde jsme vytušili hospodu. Když jsme do ní vešli, naskytl se nám asi tento obraz. Od vchodu vede běhoun ke kulatému, asi štamgastskému stolu před výčepem. Na levé straně se krčilo pár upravených stolů, na pravé pak stál výčepní pult a kus vedle byly jakési dveře. U štamgastského stolu sedělo několik pivních žoků v pracovním a o čemsi důležitém rokovali. Po obsluze ani stopy. Když jsme se probrali z něměho úžasu, zvedla se jedna z postav a zeptala se, co si dáme. Když jsme řekli, že něco k jídlu, pokynul k výčepu, za nímž visela prosklená knihovna a řekl, že má jen chalupářský guláš. Když jsme řekli, že ho chceme, vytáhl jednu ze dvou konzerv z knihovny a odnesl ji kamsi dozadu. Pro zkrácení dlouhé chvíle jsem volil pivo. Napsali jsme pohledy a probrali další trasu. Pak nám hostinská přinesla jídlo a my se do něj pustili s vervou hladových vlků. Po zhltnutí porci

jsme se zúčastnili štangastské debaty o ničem, přičemž nás zdejší usedlíci horlivě upozorňovali na zdejší raritu - břečtan, který roste z květináče nad výčepem a pokrývá téměř celou severní stěnu místnosti. Paní výčepní nám prozradila, že jej zalévá vodou z výčepního dřezu a že mu svědčí cigaretový kouř.

Pak jsme nasedli a jeli k místní poštovní schránce, která vypadala jako z technického muzea a vhodili do ní právě napsané pohledy. Pak jsme vyrazili z Březiny směrem na Drunče. Cestou nás zlákalostromořadí kolem silnice. Třešně! Když jsme se napásli a dostatečně se vynasmáli našim bývalým spolujezdkyňám, které také pátraly po třešních, ale s podstatně menším úspěchem, jeli jsme dál. Přes Mnich a Bohdalím do Kameniceⁿ/ Lipou. Odtud jsme kousek jeli po pelhřimovské výpadovce, odbočili jsme na Rudolfovu Pílu, pokračovali přes samotu Johanku do Panského Lesa po partyzánské cestě Bratrství /vyčteno z mapy - pozn. překl./. Po ní jsme dojeli do Drážďan. Zajímavébylo, že jsme po cestě nikde neminuli státní hranici a jiná větší známá místa. Také památky na II. sv. válku jsme nenašli. Ale po důkladnějším opakování dějepisu a zeměpisu jsme usoudili, že historikové zabývající se válečnými událostmi patrně ve svých vyprávěních měli na mysli ne Drážďany na Pelhřimovsku, ale stejnojmenné místo ležící poněkud západněji. Tuším, že v Německu.

V pelhřimovských Drážďanech jsme najeli na původně vytyčenou trasu. Vedla přes Barborecké poleš do obce Valkovna. Tam se stala Honzovi drobná nehoda. Zastavovali jsme kvůli kontrole šroubů, které měly tendenci se vytrásat. Honza zastavil vedle mě vpravo, už mimo silnici. Slezl z kola opět doprava a o krok ustoupil. To se nemělo stát. Byl tam příkop cca 30 cm hluboký a plný vody. Byl však zarostlý trávou a zakrytý volně se všude povalující šlámou, takže nebyl vidět. Honza do této vodní lázně vstoupil oběma nohama. Chvilku dezorientovaně stál a nevěřícně koukal, ale potom se vzpamatoval, zřejmě ho k vědomí přivedlo vlhko od nohou, vystoupil z příkopu

a začal s pozvolným odvodňováním svých bot. Když uvážil, že víc vody už nevytleje, vyhoupl se do sedla a vyjeli jsme. Projížděli jsme obce Čelistná, Rynárec, Paulov, Putimov, Proseč, Kamenicko, Branišov, Sedliště, Kladiny až do Zachotína. Mezi Kladinami a Zachotínem měl být konec etapy, ale vlivem nárůstu již tak velkého hladu jsme se rozhodli navštívit nejbližší pohostinství. V Zachotíně jsme se chvilku motali po vesnici až nás napadlo se zeptat, jestli tady hospoda vůbec je. Nebyla. Při pomýšlení, že jídlo nebude, se mi útroby sevřely bouřlivým nesouhlasem. Ale ta paní, které jsme se ptali, nám řekla, že nedaleko je vesnice Žirov. Tam jsme hospodu po několika minutách skutečně našli. Jenomže vyžranou. Minulý den tam totiž byla zábava a zbylo jen trochu piva a nějaké konzervy. Ani chleba nebyl. Řekli jsme tedy hostinskému, že než mít hlad, to si radši dáme konzervu bez chleba a pivo. Hostinský tedy dal ohřát konzervy, postavil před nás 2 půllitry a někam odešel. Vrátil se asi za 10 minut a chleba přinesl. Pravděpodobně z domova. Během pobytu v tomto zařízení jsme se zaposlouchali do rozpravy, která přicházela od stolu štangastů. "... a já jsem musel z té starý desky přehodit vedení naproti. Vona schořela oívka a stykače. Takže až tam pudete, tak na to zbytečně nešahajte. Vono to totiž může kopat." "A co je to za relé?" "Já ho budu možná moct sehnat." "Je to R 100." "A kdy jsi to vopravoval? Včera?" "Jo. Mezi 9. a 11. v noci." "Proto teda netekla voda!" "Hlavně chlapi až tam pudete, nešahajte na to! Je tam vlhko a moh by z toho bejt zbytečnej průser. Já jsem se bál vůbec to spravit. Vono je to totiž na dřevěný desce, probitý hřebíkama a fakt teda jsem se bál. Vono je to vůbec blbě vymyšlený: Je tam plovák a to je základ toho bordelu. V zimě to zamrzá a v létě, když se to zahřeje, tak se to šprajcuje a nejde to. a vono to čerpadlo pak z té třicetimetrový díby nechce cucat." Pak důkladně probrali možnosti elektronizace tamního zařízení, pravděpodobně vodárny, a na konec se shodli na tom, že ten plovák je

přece jen nejlepší. Potom ještě probírali jak je to možné, že v okolních vesnicích takové problémy nemají a že zrovna oni mají takovou smůlu. Mezi tím nám hostinský přinesl objednané jídlo. Vzhledem velmi připomínalo už někým strávený guláš. Jenomže hlad byl tak silný, že jsme to zhltili málem i s talířem a lžičkou. Ještě jsme poseděli a poslouchali zajímavosti přicházející k nám od vedlejšího stolu. Pak jsme se zvedli a vyšli ven. Na prahu jsme dostali obraznou fac-ku plechovou lopatou přes obličej od studeného vzduchu. Nasedli jsme a za různých vtipných poznámek zdejší omladiny, která se usadila před hospodou jsme se rozjeli. Zvedl se mírný vánek. Jenomže nám to připadalo, že jde o velmi prudký příliv ~~elektrického~~ arktického vzduchu z protisměru. Sjížděli jsme pak po kamenité, štěrkem sypané cestě k další vesnici. Během tohoto ďábelského sjezdu jsme vyhlíželi místo pro nocleh. Dojeli jsme až k jakémusi opuštěnému statku, za nímž byl cíp lesa vhodného pro bivak. Sešli jsme z cesty a zamířili tam. Hned napoprvé se nám podařilo najít vhodné místo pro stavbu celtového přístřešku. Přístřešek proto, že všechno vypadalo na déšť. Způsobili jsme noční opatření a uložili se ke spánku. Ještě jsme chvíli probírali události právě končícího dne. Rozhodli jsme se Žirov přejmenovat na HLADOZIM /vzniklo spojením slov hladomor a zimotřas/.

místo pro obrázek

...hladomor a zimotřas

to je dohromady ...

HLADOZIM !!

Pak jsme celkem hladce usnuli.

Ráno začíná

5. ETAPA

6. 7. 37

Probudila mě strašná zima. Honza ještě spal, tak jsem se šel projít trochu na sluníčko. Bylo 5⁵⁰. Když jsem se trochu zahřál, vrátil jsem se zabavit, než se Honza probudí. Za chvíli se tak stalo. Začali jsme pozvolna balit a připravovat se k odjezdu. Opět se do nás pustil hlad ukrut. Dohodli jsme se proto, že dojedeme do nejbližší vesnice a tam se v Jednotě nebo ve spatlaném zboží najíme. Naložili jsme tedy věci a po té hrozně polní cestě jsme se vydali do vesnice pod kopcem. Jmenovala se Velký rybník. Tam jsme se v krámku dozvěděli, že pečivo přijde až mezi 11 - 12 hodinou. Bylo 9³⁰. Trapas. Operativně jsme se tedy rozhodli, že zapustíme calorly bomb. Tentokrát ve složení rumové perníčky a limo. Pak jsme se na mapě ujistili, že ještě stále jedeme po trase, nasedli a rozjeli se. Směr Humpolec. Po delším úsilí jsme najeli na dálniční přivaděš a přišky se vyškrábali na obrovský kopec nad Humpolcem a pak triumfálně vjeli do města. Zajeli jsme k obchodu s cyklopotřebama. Chtěli jsme jen dráty, kterých mi chybělo už 5. Odpověď: "Nemáme, nejbližší prodejna Havlíčkův Brod, Jihlava." Znělo to poněkud exoticky. V Praze slyšíme: "nejbližší prodejna Gorkého náměstí, Karlovo náměstí, Kotva, Máj, Sokolovská" a podobně. No, jiný kraj, jiný mrav. Navštívili jsme tedy alespoň prodejnu potravin. 10 housek, 2 paštiky a Duko. Kromě pěti housek jsme to všechno okamžitě zpuceovali. Bylo 12 hodin. Nějaký zaměstnanec obce sekal na náměstí, kde jsme obědvali, benzinovou sekačkou trávu. Místní obyvatelé na to hleděli asi tak, jako naše babičky na příjezd prvního automobilu - křičovaly se a utíkaly se skrýt. Bylo strašlivé vedro a vůně posekané trávy vábila ke spánku. Bylo však třeba vyrazit. Jedeme. Směr Světlá nad Sázavou.

Vybrali jsme si cestu přes malé vsinky mimo hlavní silnice. Vedla přes Litochleby, Hladinu. Zde jsme našli v asfaltu otisknuté stopy pásů nějakého těžkého kolosu a vedle v zaschlém blátě byly čitelné stopy po velocipédu. Poučení: Dopravu v těchto místech obstarávají tanky a jízdní kola.

... povšimněte si
komunikace

Dále jsme pokračovali přes akce Světlice, a Budíkov do Pustého Lhotska. Tady bych se rád zastavil. Pusté Lhotsko sestávalo z náhorní planiny, kde rostlo trochu trávy a hromady suti ležící kousek x stranou. Za tímto panoramatem byla vidět další zvládná krajina v dáli.

Pusté Lhotsko
"panorama"

Pokračujeme v cestě. Dále máme namířeno do Záběhlic. Ale vlivem nepřesností v mapě jsme se ocitli v Řečici. Poprvé jsme se řídili mapou a ne instinktem a orientačním smyslem a netrefili se do místa, kam jsme chtěli dorazit. Bez dalších problémů jsme pokračovali přes Bystrou, Křepiny, Dolní Město, Lipničku do Světléⁿ/Sázavou. Tam jsme zarazili na náměstí, ochladili se pitím a dali si zmrzlinu. Při konzumaci toho všeho jsme viděli klasický vesnický pohřební průvod. Také jedna z věcí, které chtěly vidět naše bývalé spolujezdkyně.

pohřeb ve
Světléⁿ/Sázavou I.

pohřeb ve
Světléⁿ/Sázavou II.

Chvilí jsme ještě seděli a studovali mapu. Rozhodli jsme se pro

cestu po červené turistické značce. Zhruba jsme tušili, do čeho jdeme, ale vlivem vedra jsme neposoudili správně možné následky. Zprvu šlo všechno výborně. Asfalt, později polní traktorová cesta, pak kousek cesty po kolejích ČSD, opět polní traktorová, most a za ním pěšina vedoucí podle řeky. Jelikož bylo vedro, dospěli jsme k názoru, že by nebylo špatné se zchladit v řece. Našli jsme si vhodné místo, přendali se do plavek a hurá k vodě. Ale první namočení palce u nohy napovědělo, že to s tím koupáním nebude zas tak slavné. Jednak byl všude značný proud /pro ty, kdo Sázu v těchto místech neznají, podotýkám, že jsme byli na začátku peřejí Stvořidla a byl zrovna vysoký stav vody/ a jednak první pocit po namočení palce byl

Pak jsme se přece jen přemohli a do vody pomalu a opatrně vlezli. Nikdo si neumí představit tu rozkoš, když jsme zas vystřelili z vody ven na sluníčko. To teplo kolem! Honza pak prakticky zkoušel, jak asi šlo praní starým pradelnám využívajícím k praní kameny a proudící vodu.

pradelák Madlák na
"Stvořidlech"

Pak jsme asi 3 hodiny odpočívali na sluníčku a plácali nesmysly. Když se sluníčko začalo klonit k nepřátelům socialismu /k západu/, uvědomili jsme si, že nemáme kde spát. Vydali jsme se tedy po červené značce dál. Absolvovali jsme spíš ~~xxxx~~ necestu než cestu. Jediná výhoda, že na cestě bylo bahno. Ale jinak tam bylo všechno. Padlé

stromy, velké kameny, téměř kolmé srázy, různé potůčky napříč, vysoká tráva, skály a podobně. Nápadně nám to připomínalo část cesty se spolujezdkyněmi před Blažejovem. Tady jsme však byli sami a bylo to o fous delší. Také jsme si na informační tabuli přečetli něco o Státní přírodní rezervaci Stvořidla. Pak po delším úsilí jsme se dostali až na tábořiště u železniční zastávky Stvořidla. Připomínalo slatiny připravené pro rej bahenních bludiček, než pro cokoli jiného. Jeli jsme tedy dál. Když už jsme si mysleli, že strávíme noc v sedle, objevili jsme do lesa zastrčený skříňový přívěs za traktor, který se nám zdál pro nocleh naprosto dokonalý. Nenocovali jsme však v něm, ale pod ním. Takže jsem v oblasti nad ramenem měl listové pražiny a nad stehny brzdový válec.

poslední nocleh před návratem
do civilizace

..... zhotoveno ráno, světlý
svítek pod vozem je sám Honza

Po zalehnutí jsme ještě chvíli v poloze ležmo probírali všechno možné, až jsme usnuli. Ne na dlouho. Za nějaký čas tam tudy prošla parta ožralých a hlaholících individuí. Nejhorší byl ženský hlas, který se v oblasti sopránů pokoušel o nějakou píseň. Hrůza! Odtud pravděpodobně vznikly pověsti o hejkalech. Po chvíli je spolkla

tma a bylo zase ticho. Už jsem usínal, když se nedaleko ozvaly podobné hlady jako před chvílí. Ty však zněly podstatně unaveněji a už ani zdaleka nepřipomínaly zpěv, ale jen nesmyslné blábolení ožralovo. I to však za chvíli umlklo. Pak jsme v nastalém tichu usnuli a spali až do rána.

6. ETAPA

7. 7. 87

Opět jsem se probudil první. Vyndal jsem zpod sebe kladivo, které se tam bůhví odkud objevilo a vysoukal se ze spacáku. Šel jsem si, jako každé ráno, sednout na sluníčko, abych nabral trochu tepla. Za nějaký čas se probudil Honza. Vysoukal se zpod vozu a odešel do lesa. Za chvíli se vrátil celý rozjařený a povídá AHOJ! Pak přisedl a probírali jsme detaily noci. Poté jsme se chystalik odjezdu. Zase začínalo být vedro. Vyšli jsme. Po tom poli, které hraničilo s lesem se jet nedalo. Vyškrábali jsme se na kopec kaňonem, který původně asi sloužil jako odvod odpadních vod z míst nad Ledčím n. Sázavou. Pak jsme bez dalších problémů sjeli až do města. Tam jsme u prvního potravinového obchodu koupili rohlíky a pití. Poseděli jsme a pak se odebrali do centra k samoobsluze, kde jsme koupili Salko a něco k rohlíkům. Po vydatné snídani jsme zase pokračovali. Jeli jsme kolem Kovo-finiše - zdejšího obyvatelstvo zaměstnávajícího závodu - do vesnice Sechov, kde nějaký místní člověk kosil na okraji silnice trávu. Bral to velmi důkladně - i s patníky. Pak jsme se vyhrabali na kopec za vesnicí. Slunce páliło a začínalo být horko k nevydržení. Každou chvíli jsme zastavovali ve stínu, abychom se aspoň trochu ochladili. Naštěstí následoval skopek vedoucí do vesnice Pod Hradem. Odtud pak opět do strašného kopce s kaňonem vedoucí cestou. Lezli jsme nahoru s jazykem na zemi. Převýšení v těchto místech bylo 90 m na 1 km délky. Celé to vedlo lesem. Když jsme se dostali nahoru, udeřilo do

nás svými paprsky slunce. Pak vedla stezka přes pole. Nebylo se kam před sluncem schovat. Před námi ležely Chřenovice. Při průjezdu jsme zastavili u zdejší pumpy. Po několika pohybech rukojeti jsme zjistili, že zde mají namontovanou sněhovou novinku v oblasti vodovodnictví. Šlo o bezpístovou pumpu. Povrchová úprava byla do rezava a kromě toho, že neměla píst, taky nepumpovala. Zahnali jsme tedy sucho v krku několika šťavnatými slovy na její adresu a jeli dál. Přes Budčice do Vlastějovic. Cestou jsme opět opustili silnici a po červené se pustili z Babského údolí do strmého, téměř neschůdného kopce zarostlého kopřivami vysokými kolem 180 cm. Teplota okolí dosahovala téměř zápalné teploty vzduchu. V té době jsme si vzpomněli na texty písní skupiny Hoboes Ztracený vedro a Island. Ve Vlastějovicích jsme zastavili za účelem občerstvení. Pozřeli jsme calory bomb - tentokrát Salko, zhluboka se napili a pokračovali. Nejdříve z kopce, ale pak do dlouhého poměrně prudkého kopce. Končil v Petrolicích. Po chvíli odpočinku ve stínu jsme pokračovali na Zručⁿ/Sázavou. Z velkého padáku jsme pak prohučeli Dolním Pohledem a značnou rychlostí se vřítili do Zručeⁿ/Sázavou. Odtud jsme se prokousávali prudkým stoupáním na Chabeřice. Cestou nám tekly vstříe asfaltové záplaty. Vypadalo to jako tuhnoucí léva. Bylo to horké a lepilo to. Pak po odpočinku ve stínu jsme Chabeřice skutečně projeli. Potom v duchu neustálého stoupání a klesání jsme projeli Holšice, Zliv a Kácov. Odtud krutým stoupáním na Zbiruby. Těsně před nimi jsme navštívili strom u silnice plný černých třešní. Pak, když jsme téměř ztrávili tu spoustu třešní, jsme opět pozvolna vyjeli. Bylo 16,45 a strasné vedro. Jedeme přes Mitrov, Opatovice II., Smilovice, Kralovice, Nechybu do Sázavyⁿ/Sázavou. Tato poslední část byla z velké většiny z prudkého kopce se serpentunami. Celé to bylo z kostek. Jeli jsme velmi opatrně, celou cestu jsme viseli na brzdách a přesto jsem neunikl pádu. Kostky se změnilly v asfalt a padák pokračoval. Vlivem změny povrchu silnice moje ostražitost

klesla a zcela bez brždění jsem hnal z kopce. Za jednou ze zatáček jsme potkali komedianty vezoucí kolotoč a maringotku. Ještě jsem zdvihl ruku na pozdrav, minul poslední část jejich autovlaku a vtom se to stalo. Někjaká mrcha mi v rychlosti cca 40 - 50 km/hod vletěla do oka. V tu chvíli to bylo, jako bych dostal ránu kladivem. Začala mě strašně bolet hlava a pálit oko. A teď pro milovníky hororů se celou situaci pokusím popsat. Ještě naposled hodnotím situaci. Silnice je pořád z kopce, mírně zatáčí vlevo. Po pravé straně je kopřivový porost, za ním příkop a potom skála. Někde za mnou Honza, v protisměru nic. Definitivně zavírám oči, začíná mi hučet v uších. Brzdy na doraz, mírně stáčím vpravo. Čekal jsem až ucítím pod předním kolem změnu povrchu. Znamenalo by to, že najíždím na bílou čáru na okraji silnice. Jenže mi nějak nedošlo, že když je přední brzda v činnosti, nemůžu ani při nejlepší vůli nic cítit. Zrada! Začíná se mi smekat přední kolo. Pouštím přední brzdu. Pozdě. Zadní kolo se dostalo do smyku. Celé kolo se začíná naklánět doleva. Co teď! Nevím jakou mám rychlost a kde je teď Honza. Podle odhadu bude někde těsně za mnou. Nesmí dojít ke srážce! Stále ještě držím zadní brzdu. Kolo má už značný náklon. Vystoupit! Odhazuji řídítka a spodní nohou nakračuji. Stále ještě nevím, jakou mám rychlost. Druhou nohou odkopávám přes pedál celé kolo doprava. Dotýkám se levou nohou silnice. Zjišťuji: rychlost není vysoká, došlapuji na asfalt. Začínám se probouzet ze stavu téměř mrákot. Otevírám nezasažené oko, druhé ještě stále tupě bolí. Zaregistroval jsem, že těsně kolem mě prohučel Honza a zaslechl jsem svištění jeho brzdy. Dopadám pravou nohou na silnici. Kdesi vpravo za mnou slyším rachot dopadajícího kola. Moje rychlost je skutečně nízká. Zastavuji. Zbytek kroků se snažím udělat doprava. Zaslechl jsem totiž blížící se auto. Konečně v klidu. Stojím na krajnici a snažím se otevřít oko. Jde to velmi špatně, ale vidím na něj. Je to dobré. Po delším mautí

jsem z něj vyšťoural mouchu a kamínek. Auto, které jelo za námi se zastavilo. Vyběhl z něj řidič a ptal se, jestli mi něco je. Řekl jsem mu, že ne, že mi jen něco vletělo do oka. On řekl, že si myslel, že mě srazili ti komedianti. Uklidnil jsem ho, že ne. On pak nasedl a odjel. To už u mě stál Honza s tázavým pohledem. Řekl jsem mu, že se nic neděje a že to, co jsem předvedl je nový druh sportu. Vrátili jsme se k mému kolu a začali je prohlížet a zkoumat místo pádu. V místě pádu byl na krajnici písek a šterk. To vysvětluje příčinu smyku. Závada na kole byla jediná; odřené páčka přehazovačky. Nasedáme a pomalu se pouštíme vpřed. Zkoušíme funkce. Světla svítí, brzdy brzdí, přehazovačka přehazuje, sedlo péruje. Takže v pořádku pokračujeme. Vjeli jsme potom do Sázavyⁿ/Sázavou a jeli pak dál podle řeky na Chocerady. Celá cesta vedla po rovině. Slunce začalo zmírňovat intenzitu žáru. Z Chocerad jsme pak už bez problémů dojeli po nám známých cestách až do Poddubí. Po dojezdu na zahradu patřící k Honzově letnímu sídlu jsme chvíli seděli a odpočívali a potom jsme začali podnikat příjezdová opatření /odemknout chatu, dojít pro vodu, apod./. Pak jsme povečeřeli - špagety z konzervy a jako moučnick rohlíky a tousty s tuňákem. Když jsme sklidili ze stolu, vyhlásili jsme relax obecný. Ani mluvit se nám nechtělo. Když se začalo stmívat, odebrali jsme se na lože. Ještě jsme zhodnotili hluk jdoucí z dálnice za poněkud větší než jindy a pak jsme usnuli unaveni jako No nebylo přirovnání. V noci nás probudil rachot a šum. Byla bouřka. To jsme měli kliku! Teď bychom se klepali někde pod celkou!

ODDECH

8.7.87

Ráno byl klid. Ani ten kokrhající pták neotravoval a dopřál nám spánek až do 9³⁰. Pak jsme vyhodnotili situaci jako mimořádně vhodnou

pro to, abychom došli koupit něco k jídlu. Přinesli jsme chleba, párky, jogurt, biokys a polívku v pytlíku. Jogurt jsme si vzali hned, zbytek je plánován na další den. Pak byl opět relax. Kolem poledne začal Honza něco podnikat v kuchyni. Vyšla z toho polévka a lečo s bramborem. Pak byl opět relax. Stále svítí slunce, ale je dusno. Asi bude bouřka. Je 16,30. Blesky, hromy, déšť. V tom rachotu se nedá spát! 17,30. Máme hlad. Dali jsme si svačinu. Já chleba s paštikou, Honza chleba s nějakou rybou. 19,30. Odcházíme do zdejšího kulturně zábavního podniku - pohostinství. Už od loňska jsme se na to těšili, protože je to jedna z mála hospod, kde se dobře a levně vaří a navíc je tady vynikající atmosféra. Poseděli jsme, pojedli, popili a vrátili se ve 21,15. Bohužel jsme letos přešvihli ~~inkasno~~ rozpočet a na tuto akci nám zbylo jen 54 Kčs. ~~XXXXXXXXXXXX~~

F. L.
 10. 20
 10. 90
 12. 60
 7. 50
 50

Proto jsme si toho jídla nemohli dát moc a měli jsme po návratu zase hlad. Honza vyrobil x "soup from krava", česky - hovězí polévka. Pak - byla už tma - jsme zalehli a okamžitě usnuli.

7. ETAPA

9. 7. 87

Dnes tedy začíná závěrečná etapa. Vzbudil mě ten otravný a hnusný kokrháč. Letos už pro něj znám slov. Ale příští rok si s sebou vezmu granát a vysvětlím mu, jak je to tady s tím ranním otravným. Vstáváme. Honza opět štamotí v kuchyni. Dnes jsou na jídelničku párky. Po snídani Honza prohlásil, že naše bývalé spolujezdkyňe mají kliku, že s námi nedojet až sem, protože mytí nádobí by bylo na nich. Není ho sice moc, ale je hrozně mastné a hnusné od obsahů konzerv, které jsme v něm ohřívali. Provádíme poslední úklid a přípravy k odjezdu. Start. Sjíždíme známým skopcem na asfaltku a nabíráme kurs na modrou turistickou, vedoucí do Senohrab. Je pod mrakem. V cestě nám stojí kopec s bahnitou jílovitou cestou vzhůru. Jít po něm a tlačit kolo bylo velice obtížné, protože mokrá jíl velmi klouže. Nicméně po nějaké době zápasu se dostáváme až na vrchol. Odtud je příkrý spád. Velmi namáháme paměť, abychom si vzpomněli, kde je cesta vedoucí dolů. Je zde totiž rozcestí a ta správná cesta není nikde vidět. Nakonec jsme jí přeci jen našli v rozbujelém porostu kopřiv a ostružin. Jdeme vedle kol a brzdíme co to jde. Rozbahněný povrch však každou chvíli rozhodne o další pouti kola s nákladem. Zpravidla opačně než chceme my. Ale i přes tyto nesnáze se dostáváme do Senohrab nezranění a pokračujeme po silnici přes Zaječice do Kovářovic a odtud pak přes pole do Dolní Lomnice a pak do Velkých Popovic. Tam je malá zastávka za účelem pokecání se známými a pak opět na cestu. Je stále pod mrakem a ve vzduchu je cítit voda. Pokračujeme přes Všedobrovice, Štířín do Želivce, kde najíždíme na Starou benešovskou.

Zbývá 20 km do Prahy. Po svých jsme vyšlapali kopec nad Želivcem a odtud poklidnou jízdou z téměř nepřetržitého kopce, až do Krče.

Hlavní město Praha
vás vítá

Ošbočka vlevo a poslední dokopec. Jde o Velký kačerovský. I ten jsme však vyšli bez problémů. Najeli jsme pak na chodník a zastavili před domem. Tím tedy končí HELL'S TOUR 87.

Nezbývá než dodat, že jsme měli úplně nejlepší počasí jaké být mohlo. Co se týká trasy - opět jsme se podcenili. Vyjeli jsme o den později, nikterak jsme nespěchali, celý jeden den jsme stáli a ještě jsme se vrátili o den dříve. I když je pravda, že trasa byla propočítána pro větší počet méně zdatných lidí. Rušíme tedy tezi o tom, že s sebou nechceme ženský. I když s nima byli trochu problémy /v soužití/, nakonec se nám s nima líbilo a bylo to příjemné zpestření. Také letos vznikly 2 texty písní na již existující melodii. Jsou uvedeny v příloze. Takže to je z letoška opravdu vše. Těšíme se na shledanou na příští HELL'S TOUR

Seznam projetych obcí po etapách1. etapa

Praha - Č. Budějovice
 Nové Hnězdkovice
 Strážkovic
 Trhové Sviny
 Zár
 Buková
 Janovka

2. etapa

Janovka
 Údolí
 Domanín
 Třebon
 Stráž nad Nežárkou
 Chlum u Třeboně

3. etapa

Chlum u Třeboně
 Staňkov
 Stráž nad Nežárkou
 Plavsko
 Vydří
 Políkno
 Jindřichův Hradec
 Blažejov
 Vlčice
 Strmilov
 Bořetín
 Popelín
 Žirovnice

4. etapa

Žirovnice
 Stítné
 Nová Včelnice
 Hadrabova Rosička
 Dívčí Kopy
 Horní Radouň
 Světle
 Deštná
 Červená Lhota
 Vícemil
 Nový Dvůr
 Březiny
 Drunč
 Mnich
 Bohdalín
 Kamenice nad Lipou
 Rudolfova Pila
 Johanka

Panský les
 Dráždany
 Valkovna
 Čelístná
 Rynárec
 Pavlov
 Putimov
 Proseč pod Křemešníkem
 Kamenicko
 Branišov
 Sedliště
 Kladruby
 Zachtín
 Žirov

5. etapa

Žirov
 Velké rybníky
 Humpolec
 Litochleby
 Hladina
 Světlice
 Budčkov
 Pusté Lhotsko
 Rečice
 Bystrá
 Křepiny
 Dolní Město
 Lipnička
 Světlá nad Sázavou
 Stvořidla

6. etapa

Stvořidla
 Ledeč nad Sázavou
 Seshov
 Pod hradem
 Chabeřovice
 Budčice
 Vlastějovice
 Petrolice
 Dolní Pohled
 Zruč nad Sázavou
 Chabeřice
 Holšice
 Zliv
 Kácov
 Zbizuby
 Mitrov
 Opatovice II.
 Smilovice
 Kralovice
 Nechyba
 Sázava nad Sázavou
 Choceň
 Poddubí

7. etapa

Poddubí
Senohraby
Pyšely
Kamenice
Velké Popovice
Štířín
Všedobrovice
Želivec
Jesenice
Praha - Krč

Závady na kolech:

Kolo Š:

Vytřesené šrouby ze zadního blatníku - odstraněno během cesty.

Kolo D:

Popraskyných 6 drátů zadního výpletu, utržená přeska od řemínku
na kapse R.